

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sancta Communitas, In Paupertate religiosa inviolata

Wissingh, Anton

Coloniae Agrippinae, 1699

Cap. VIII. De amanda religiosa paupertate à Superiore & subditis
regularibus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49611](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49611)

CAPUT VIII.

De amanda Religiosa paupertate à Superiore & subditis regularibus.

I. *J*ure assero *amorem religioso Paupertatis* numerandum inter media tum spiritualia tum quasi corporalia communitatis religiosæ facilius conservandæ, seu cum religiosa sufficientia vivendi in communi. *Cujus ratio est*; quia ille duo beneficia (ut ait *D. Bonav.*) confert Religiosis, 1. ut sint paucis contenti, 2. ut non faciliè murmurent. Non est autem intentio mea, ut, quæ in hoc Cap. dicentur, sint Superioribus occasio sordidæ parcitatis, nec subditis injustæ contra me indignationis; sed potiùs exercendæ utrobique virtutis. De illo autem malo aliorum mentem & verba, quàm propriam proferre, & devotis Religiosis proponere. De quo *Alphonsus à Jesu Maria* in suo *Consiliario Spirituali*, disc. 13. consil. 5. ita discurret.

II. Oportet, ut Prælatus sit præditus magna spiritûs paupertate, sibi que honori ducat, si eam accuratè servet; quod assequetur, si suum sensum sensui *D. Bonav* accommodârit: *Quanto intimiùs*, ait hic lc. suprà, *paupertatem dilexeris, tanto subtiliùs de necessitate judicabis.* Quemadmodum autem perfecta paupertas in subditis non permittit pro eorum peculiari usu alicujus rei nisi omnino necessariæ concupiscentiam, vel admissionem; pari modo ut in uno perfecta sit Prælato, opus est, ut ipsi impendiorum communium certos statuatur

ruat

tuat limites, quibus servatis omnem superfluitatem à se proscribat. Debet proinde paupertas Prælati ita esse circumscripta pro expensis communibus, sicuti est subditi restricta pro specialibus. Paupertas ergo & moderatio instar margaritæ in pretio est habenda. Eapropter magna Mater nostra *Teresia* paupertatis valorem & utilitates plenè perspectas habens, dicere solebat, se plus dolere, quando omnia habebat in copia, quàm alicujus rei defectum & penuriam patiebatur. Et hoc multa cum ratione; quia affluentia plerumque relaxationem inducit, necessitatis verò alicujus tolerantia est lapis lydius veræ paupertatis, divinaque providentiæ argumentum. Deus enim promissione firmavit, se habiturum curam eorum, qui omnia amore ejus reliquissent, suumque fuissent imitati exemplum, cautionem præstante Petro Apostolo in hæc verba: *Quoniam ipsi cura est de vobis.* 1. Petri 5. 7. *h. i.* Pergit.

III. Magna ergo cum ratione, ut Lucas Evangelista refert c. 22. 35. est percontatus noster Salvator suos quondam discipulos, utrum aliquid defuerit ipsis, dum eos sine mantica, sine nummis, & nudipedes misit? *Quando misit vos sine sacculo & pera, & calceamentis, numquid aliquid defuit vobis? At illi dixerunt, nihil.* Pauperum enim evangelicorum provisio fundatur in modo vivendi pauperis instar, quo si se gesserint modo, numquam permittet Deus, ut taliter rerum temporalium subsidio sint destituti, quò minùs vitam traducere possint. Et in hoc sensu accipit Seraphicus Doctor *Bonav.* illam Davidis sententiam, quâ dicitur:

tur:

tur: divites egerunt, & esurierunt; inquirentes autem Dominum non minuentur omni bono. Psal. 33. 11. Divitiis affluentes famem & necessitatem sunt passi; quærentes verò Deum nullius rei habuere penuriam. Propterea ita subjungit idem Seraphicus Doctor de perfect. vitæ c. 3. NB. Si paupertatem, quam professi estis, contempseritis, omnium bonorum tam temporalium, quam spiritualium egenes eritis. NB. q. d. Dum ex institutione, & vitæ conditione, pauperes more divitum viciare volunt, iam Deus in pœnam talis modi vivendi, privat eos & corporis & animæ bonis, quæ eis quæ pauperibus sua munificencia largitus fuerat. h. i. Pergit.

IV. Ipsa etiam experientia docet, superfluas, quas Prælati in sumptuosis fabricis, & pretiosis sacristiæ ornatibus, aliisque similibus modum excedentibus facturis & operibus facere sunt soliti expensas, plerumque redundare in subditorum collectionis, silentii, & conversationis cum Deo detrimentum, ipsosque hac ratione omnem spiritum perdere; quæ deinde causa est, ut sensim necessariis destituantur. Magnopere cavendum est Prælato, ne præfecturam in suum commodum, lautumque vivendi modum convertat; sed imitetur in paupertate Christum Jesum, ut ratione hujus imitationis suis subditis jure dicere possit, quod Apostolus in hæc verba suis dixit Corinthus 1. Cor. 4. 16. *Imitatores mei estote, sicut & ego Christi.* Identidem proinde recogitet secum, se communitatis

riscaput existere ; res autem monstri similis esset , si caput egentis & nudi corporis vellet esse locuples , omnibusque ad vitam necessariis superfluè instructum. *h. i.* Ad quod cordatiùs exhortatur Sanctus Bonaventura , in memoriali isto dicens : *Zelans sacratissimam paupertatem in omnibus , qua ad te spectant ; asperitatem , vilitatem , & parvitatem habeas , quantum potes : non tamen in aliis requiras : sed potius letus & gaudens de omni consolatione fraterna , eis sicut oportet , obsequendo , & ministrando assistas , omni consolatione eos reputans esse dignos.* *h. i.* Pergit præcit. auctor.

V. *Prima ergo doctrina à Prælato subditis danda est paupertatis exemplum , in cunctis monstrandum rebus ad usum suum spectantibus.* Hac docendi methodo usus est Redemptor noster cum iis , qui scholæ suæ accenseri cupiebant. Cuidam enim illorum pro discipulo se offerenti , ante omnia considerandam & imitandam suam per raram paupertatem proposuit , dicens Matth. 8. 19. *Accedens unus scriba , ait illi : Magister sequar te , quocumque ieris.* Et dicit illi Jesus : *Vulpes foveas habent , & volucres cali nidos ; filius autem hominis non habet , ubi caput reclinet.* Quo sapientissimo responso providentissimus Magister instruere Prælatos voluit , quòd , nisi in hac virtute bene sint fundati , suis subditis numquam satis persuadere possint primam perfectionis evangelicæ fundamenta , que sunt submissio animi , & perfectus rerum omnium

tempo

temporalium despiciatus. Hujus rei gratiâ consulit *D. Bonav.* Superioris ritè fungi volenti officio, ut in usu rerum necessariorum sit admodum frugalis & moderatus pro se ipso, totumque quod aliquam pompam vel curiositatem sapere potest, excelfo contemnat animo, singularemque intendat curam, ut totum quod ad suum habet usum, prædicet paupertatem. De quo *S. Bonav. loc. cit in libro 4. supra. Hucusque citatus auctor.* Porro *S. August.* suam de paupertatis fructu in Regula addit sententiam, dum inquit: *Illi se existiment ditiores, qui fuerint in sustinenda parcitate fortiores: Melius est enim minus egere, quàm plus habere. h. i.* Et *S. Chrylost. Egestas propter Christum tolerata martyrem facit.*

VI. Porro hic paupertatis sensus & affectus in Superiore, generat in eo (Deo sic remunerante virtutis meritum.) majorem ad Deum confidentiam, & in egestate voluntariâ saporem. De quo *Sanctus Bernardinus* serm. 2. de paupertate doctrinalem hanc adducit *Parabolam.* Rex quidam duas filias habuit, unam pulcherrimam, aliam turpissimam: pulchra appetebatur ab omnibus, & honorabatur; turpem verò nullus nedum amare, sed nec videre volebat. Hæc autem amarissimè flebat in conspectu Regis: Cui Rex: noli flere dilectissima Filia mea; nam qui in sponsam duxerit sororem tuam, nihil secum accipiet nisi pulchritudinem ejus; qui verò sponsam acceperit te, dabo illi regnum meum. *Explicatur Parabola.* Filia pulchra est gloriosa sæculi vita,

plena divitiis, deliciis, & magnificentia: filia vero turpis paupertas voluntaria est, plena penuriis, plena cruciatibus, plena despectionibus. Tamen voluntariis pauperibus solatio est, penuriam pati, cruciatibus fatigari, & ab infenso mundo despici. Hanc turpem filiam qui acciperit in uxorem, promittit ei Dominus regnum suum dicens: *Beati pauperes spiritu, quoniam ipsorum est regnum caelorum.* h. i.

VII. *Dicta hac fiducia* Religiosus quilibet sibi maxime devincit Dei amicitiam, & providentiam; si nimirum impleverit, quod dicitur Sap. i. *Sentite de Domino in bonitate, & in simplicitate cordis querite illum.* Hoc fecit & experta fuit S. V. Gertrudis (Blos, cap. 13. Monil. spir.) quae tantam fiduciam de divina misericordia concepit, ut neque pericula aut tribulationes, neque temporalium rerum damna, aut quaecumque alia infortunia, sicut nec proprii defectus & errores illam movere, aut contristare potuerint; quoniam certa erat, haec omnia tam bona quam mala, divinam providentiam sic ordinante, in animae suae bonum, & spirituale incrementum cedere. Unde Christus huic Sanctae Virgini apparuit, & ut eam magis in hac pia fiducia confirmaret, ait: *Fiducia illa, quam homo in me solo collocat, credo, posse, scire, & velle me ipsum fiducialiter invocare in omnibus, cor mihi transfigit, tantamque pietati meae violentiam facit, ut non possim non ei gratificari, & manus porrigere, ob gustum, quem ex eo, quod totus à me pendeat, capio.* h. i.

VIII. Paupertatis necessitas & utilitas breviter insinuatur p. 10. Const. Soc. Jesu his verbis: *Quia paupertas velut propugnaculum est Religionibus, ut eas in statu suo, & disciplina conservet, & à compluribus hostibus defendat (unde etiam demon enititur illud variis rationibus evertere)* refert plurimum ad conservationem & augmentum totius hujus corporis, procul admodum omnem avaritia speciem ablegasse &c. h. i.

De eadem bene dixit Ludovicus à S. Petro Carmel. Leod. in sua disciplina monastica: *Sicuti juxta philosophos, turpissime errat, qui errat in principiis; ita qui paupertatem offendit, contra unum ex præcipuis religiosa vite principiis impingit; nam in paupertate evangelica suggerenda totus desudavit Christus Dominus, voce, mente, manu: voce ad doctrinam; mente ad consilium; manu ad exemplum: docens verbo, inspirans consilio, consecrans exemplo.* h. i. ex Tertull. & S. Bernardo. *Quamvis mundi judicium sit longè aliud; de quo S. Gregor. in moral. Quid namque stultius videtur mundo, quam possessa relinquere, paupertatem eligere?*

&c.

